Dosarul Nr.2-385/24; PIGD: 2-24047693-24-2-30042024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

*Dispozitivul pronunţat la 10 februarie 2025, oraşul ******
Hotărârea integrală întocmită la 20 martie 2025

Judecătoria ***** (sediul central)
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul: Romina Ţurcan
Grefierul: Anton Platon
Cu participarea:
Avocatului Ciubotaru Aliona, în interesele pârâtei *****
Pârâtei - *****
În lipsa:
Reclamantului - *****, şi reprezentantului reclamantului, avocatului - Buţa Denis, fiind solicitată examinarea în lipsă.

examinând în şedinţă de judecată publică în cauza civilă după cererea de chemare în judecată înaintată de *****, reprezentat de avocatul Buţa Denis, împotriva lui *****, despre partajul averii comune în devălmăşie,

A C O N S T A T A T :

Argumentele relatate în acţiunea reclamantului:

La 30 aprilie 2024, *****, prin intermediul avocatului Buţa Denis, a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui *****, cu privire la partajarea bunului proprietate comună în devălmăşie.

Potrivit acţiunii formulate, se menţionează că ***** a fost căsătorit cu *****, iar la 18 martie 2024, în Oficiul Stare Civilă *****, a fost înregistrat divorţul dintre aceştia, având numărul de înregistrare 57.

În timpul căsătoriei, reclamantul a procurat un automobil de model Ford Focus, cu numărul de înmatriculare *****, care a fost înmatriculat pe numele lui *****.

În urma divorţului, de nenumărate ori au fost purtate discuţii cu ***** referitor la comercializarea bunului menţionat, însă fără rezultate. Din aceste motive, reclamantul a decis să se adreseze instanţei de judecată şi solicită partajarea automobilului de model Ford Focus, cu numărul de înmatriculare *****.

La data de 09.02.2025, reprezentantul reclamantului a depus o cerere de concretizare a acţiunii, prin care a solicitat dispunerea partajării bunului, automobil de model Ford Focus, cu n/î ***** cu obligarea pârâtei să achite 50% din valoarea constatată prin raportul de expertiză

judiciară nr. 2125,2126 din 16.12.2024, cu dispunerea încasării de la ***** în beneficiul lui ***** a cheltuielilor judiciare: taxa de stat 6190 lei, taxa de timbru - 200 lei, serviciile juridice - 5000 lei, şi 4200 lei pentru servicii de expertiză judiciară, suportate la examinarea acţiunii.

Poziţia procesuală a părţii pârâte:

La 04 iunie 2024, reprezentantul pârâtei, avocatul Ciubotaru Aliona a depus o referinţă pe marginea acţiunii, în care a menţionat că, în timpul căsătoriei, pârâta şi reclamantul ***** au procurat un automobil de model Ford Focus, cu numărul de înmatriculare *****, anul fabricării 2014, la preţul de 22.000,00 lei. În ceea ce priveşte acţiunea reclamantului, pârâta o recunoaşte parţial şi solicită atribuirea întregului bun în schimbul unei sulte de 10.000,00 lei în favoarea reclamantului, conform contractului de vânzare-cumpărare a mijlocului de transport. Menţionează, de asemenea, că, conform hotărârii judecătoreşti din 13 februarie 2021, domiciliul copilului lor minor a fost stabilit cu pârâta, şi, prin urmare, are nevoie de mijlocul de transport pentru a duce copilul la grădiniţă, la instituţii medicale şi în alte locaţii comerciale necesare în interesul copilului.

La şedinţa de judecată din 26 august 2024, partea pârâtă a prezentat Raportul de evaluare Nr. 2824/08A, privind determinarea valorii de piaţă a autovehiculului Ford Focus cu numărul de înmatriculare *****. Raportul a fost elaborat de „EXPERTAUTO PLUS" S.R.L. la data de 12 august 2024, de către expertul Ciobanu Adrian, şi stabileşte că valoarea de piaţă a automobilului evaluat este de 51.595,35 lei.

Lucrările dosarului:

Prin încheierea din 26 august 2024, instanţa a respins cererea avocatului Buţa Denis, formulată în numele reclamantului *****, privind efectuarea evaluării extrajudiciare a autovehiculului Ford Focus, n/î *****, ca fiind neîntemeiată, reţinând că evaluarea bunurilor este un procedeu extrajudiciar, ce poate fi realizat independent, reclamantul având posibilitatea de a solicita o expertiză judiciară dacă pârâta împiedică accesul la automobil în scopul evaluării de către un expert extrajudiciar.

În şedinţa de judecată, avocatul reclamantului, Buţa Denis, a solicitat dispunerea unei expertize judiciare pentru evaluarea stării tehnice şi a preţului automobilului litigios, argumentând că nu este de acord cu estimările din raportul de evaluare prezentat de pârâtă. El a susţinut că preţul indicat în raportul este mult sub valoarea de piaţă şi a remarcat că, iniţial, pârâta a afirmat că preţul automobilului ar fi de 10.000 lei conform contractului de vânzare-cumpărare, pentru ca ulterior să prezinte o evaluare diferită. De asemenea, a menţionat că un automobil similar din 2010 are un preţ de cel puţin 4.000 euro pe piaţa din Republica Moldova, solicitând astfel efectuarea unei expertize judiciare.

Prin încheierea instanţei din 22 octombrie 2024, demersul reprezentantului reclamantului, a fost admis, fiind dispusă efectuarea expertizei auto merceologice.

Argumentele participanţilor la proces:

În cadrul şedinţei de judecată, *pârâta* ***** a relatat că este de acord cu acţiunea privind partajul averii. A indicat că, ***** nu a încercat să ajungă cu ea la un numitor comun, nici nu a încercat să discute despre partajul automobilului. Potrivit ei, reclamantul a indicat în cerere că nu

are acces la automobil, dar niciodată nu s-a adresat la ea pentru a partaja automobilul, sau pentru a ajunge la vreo înţelegere. Astfel, a reiterat că susţine acţiunea privind partajul automobilului, întru a nu avea neînţelegeri pe viitor cu reclamantul.

Suplimentar, la întrebările ce i-au fost adresate, pârâta a explicat că a fost în căsătorie cu *****. În timpul căsătoriei a fost procurat automobilul şi a fost înmatriculat pe numele său. Şi-a exprimat acordul de a achita sulta în proporţie de jumătate din preţul stabilit prin raportul de expertiză, în favoarea reclamantului, iar automobilul să rămână în proprietatea ei.

În cadrul şedinţei de judecată, *reprezentantul pârâtei, avocata Ciubotaru Aliona* a susţinut poziţia expusă de clienta sa, iar adiţional s-a referit la cerinţele din pct.3 al acţiunii concretizare a reclamantului, şi anume, în ceea ce priveşte încasarea de la ***** în beneficiul lui ***** a cheltuielilor judiciare. Astfel, a precizat că nu este de acord cu unele dintre sumele invocate. Aşadar, taxa de timbru, potrivit avocatei, nu se restituie, or legislaţia nu prevede o atare posibilitate. Referitor la acţiune, a declarat că pârâta o recunoaşte, ultima de la bun început fiind de acord să achite o parte din costul automobilului, pentru ca mijlocul de transport să rămână în proprietatea sa. Totodată, a solicitat ca la examinarea acţiunii, instanţa să ţină cont de interesul copilului, întrucât automobilul litigios este necesar reclamantei pentru copil, care acum mai este şi bolnav şi mai apare şi necesitatea de a-l transporta la spital, dar şi la grădiniţă. Deci, a accentuat că automobilul constituie o necesitate pentru pârâta *****.

*Reclamantul *****, şi avocatul acestuia Buţa Denis*, la şedinţa de judecată nu s-au prezentat, iar prin cererea depusă la data de 09.02.2025, au solicitat examinarea acţiunii în lipsa sa, indicând că ei susţin integral reclamaţiile formulate prin acţiune.

În temeiul art. 206 Cod de procedură civilă, de raport cu opiniile participanţilor prezenţi la proces, instanţa a dispus examinarea acţiunii în lipsa reclamantului şi a reprezentantului acestuia.

Aprecierea instanţei.

Audiind expunerile participanţilor la proces, studiind materialele cauzei, probele administrate pentru dovedirea celor invocate şi raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speţa, instanţa de judecată conchide de a admite acţiunea, pentru considerentele ce urmează.

Pentru început instanţa reţine că potrivit art. 166 alin. (1) Cod de procedură civilă (în continuare CPC), oricine pretinde la un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenţei sau inexistenţei unui drept urmează să depună în instanţa competentă o cerere de chemare în judecată.

Deci, posibilitatea persoanei de a-şi apăra şi valorifica drepturile ori interesele legitime prin concursul justiţiei se realizează printr-un act procesual ce pune în mişcare acţiunea civilă denumită cerere de chemare în judecată.

Un element indispensabil al acţiunii în jurul căruia se desfăşoară procesul deferit justiţiei îl reprezintă pretenţiile reclamantului către pârât, adică solicitările concrete înaintate de persoană care pretinde încălcarea drepturilor şi intereselor sale legitime, care şi constituie obiectul acţiunii. Orice modificare, concretizare a cerinţelor reclamantului urmează să îmbrace forma unei cereri de chemare în judecată.

Potrivit dispoziţiilor art. 118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Articolul 130 alin. (1) CPC statuează că instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În temeiul art. 240 alin. (1) CPC, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii.

Potrivit înscrisurilor din dosar, instanţa a stabilit cu certitudine că, la data de 15 martie 2024, a fost desfăcută căsătoria dintre ***** şi *****, în temeiul hotărârii Judecătoriei ***** (f.d.10).

Căsătoria celor doi a fost înregistrată iniţial la data de 10 octombrie 2020 cu nr. 11 la Primăria comunei *****, mun. *****.

În perioada căsniciei, soţii ***** au dobândit în proprietate automobilul de model ”Ford Focus” cu n/î *****, a/f 2014, înregistrat pe numele lui ***** (f.d.12-13). Automobilul a fost procurat de ***** în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din 24.01.2023 (f.d.29).

Potrivit Raportului de evaluare extrajudiciar - ”Determinarea valorii pe piaţă” din 12.08.2024, administrat de către partea pârâtă, întocmit de SRL ”Expertauto Plus” (f.d.47-75), nr. 2824/08A, valoarea pe piaţă a autovehiculului Ford Focus cu n/î ***** a fost estimată la suma de 51595,35 lei.

Potrivit Raportului de expertiză judiciară merceologică nr. 2125, 2126 din 16.12.2024 (f.d.95-103), întocmit de Centrul Naţional de Expertize Judiciare, expert judiciar Sandu Ion, valoarea pe piaţă a autovehiculului de model ”Ford Focus” nr.de identificare *****, anul fabricării 2014, n/î ***** a fost estimată la suma de 71987 lei.

Instanţa de judecată stabileşte că acţiunea promovată în justiţie de ***** este ***o acţiune în partaj a bunurilor proprietate comună în devălmăşie***, situaţie ce denotă, că prezentului litigiu, îi sunt aplicabile inclusiv şi dispoziţiile Codului Familiei, care reglementează regimul juridic pentru aceste bunuri.

Conform art. 19 alin. (1) din Codul familiei, bunurile dobândite de către soţi în timpul căsătoriei sunt supuse regimului proprietăţii în devălmăşie, iar art. 20 alin. (1) din Codul familiei stipulează că bunurile dobândite de către soţi în timpul căsătoriei aparţin ambilor cu drept de proprietate în devălmăşie, conform legislaţiei.

Totodată, conform art. 20 alin. (1) – (2) şi (5) Codul familiei, bunurile dobândite de către soţi în timpul căsătoriei aparţin ambilor cu drept de proprietate în devălmăşie, conform legislaţiei. Sânt proprietate în devălmăşie bunurile procurate din contul: veniturilor obţinute de fiecare dintre soţi din: activitatea de muncă; activitatea de întreprinzător; activitatea intelectuală; premiilor, indemnizaţiilor şi altor plăţi, cu excepţia celor care au un caracter de compensare

(ajutor material, despăgubire pentru vătămarea sănătăţii etc.); altor mijloace comune. Sânt proprietate în devălmăşie a soţilor bunurile care au fost dobândite din ziua încheierii căsătoriei până în ziua încetării acesteia. Instanţa judecătorească este în drept, în baza cererii soţului interesat care nu este vinovat de desfacerea căsătoriei, să declare bunurile dobândite de către el în perioada cât soţii au dus gospodării separate proprietate a acestuia.

La rândul său, în conformitate cu art. 543 - 544 Cod civil, proprietatea este comună în cazul în care asupra unui bun au drept de proprietate doi sau mai mulţi titulari. Proprietatea comună poate fi caracterizată prin delimitarea cotei fiecărui proprietar (proprietate pe cote-părţi) sau prin nedelimitarea cotelor-părţi (proprietate în devălmăşie).

Potrivit art. 545 alin. (1) Cod civil, fiecare coproprietar este proprietarul exclusiv al unei cote-părţi ideale din bunul comun. Cotele-părţi sunt prezumate a fi egale până la probă contrară. Dacă bunul a fost dobândit printr-un act juridic, nu se va putea face probă contrară decât prin înscrisuri.

Conform dispoziţiilor art. 572 alin. (1) Cod civil, bunurile dobândite de soţi în timpul căsătoriei sunt proprietatea lor comună în devălmăşie dacă, în conformitate cu legea sau contractul încheiat între ei, nu este stabilit un alt regim juridic pentru aceste bunuri, iar prevederile alin. (2) din cadrul aceluiaşi articol stipulează cert că orice bun dobândit de soţi în timpul căsătoriei se prezumă proprietate comună în devălmăşie până la proba contrară.

În conformitate cu prevederile art. 567 Cod civil, în cazul în care dreptul de proprietate aparţine concomitent mai multor persoane fără ca vreuna dintre ele să fie titularul unei cote-părţi ideale din bunul comun, proprietatea este comună în devălmăşie. Proprietăţii comune în devălmăşie se aplică în modul corespunzător dispoziţiile cu privire la proprietatea comună pe cote-părţi dacă prezenta secţiune nu prevede altfel.

Din sensul art. 571 Cod civil urmează că, partajul bunului proprietate comună în devălmăşie între coproprietarii devălmaşi se va face proporţional aportului fiecăruia la dobândirea bunului. Până la proba contrară, aportul coproprietarilor devălmaşi este prezumat a fi egal.

Conform art. 574 Cod civil, în cazul împărţirii bunurilor proprietate comună în devălmăşie a soţilor, părţile lor se consideră egale. Bunurilor proprietate comună în devălmăşie a soţilor pot fi împărţite atât la divorţ, cât şi în timpul căsătoriei. Împărţirea bunurilor comune în timpul căsătoriei nu afectează regimul juridic al bunurilor care vor fi dobândite în viitor.

Instanţa de judecată apreciază că, din sensul normelor legale enunţate rezultă cert că bunurile care au fost dobândite de soţi în timpul căsătoriei, sunt bunuri proprietate comună în devălmăşie, iar părţile soţilor sunt considerate egale.

În litigiul deferit judecăţii, instanţa constată că în timpul căsătoriei, soţii ***** şi ***** au dobândit în drept de proprietate mijlocul de transport marca FORD FOCUS, anul fabricaţiei 2014, cu numărul de identificare (VIN) *****6 şi numărul de înmatriculare *****.

Prin urmare, se conchide că, automobilul litigios constituie bun proprietate comună în devălmăşie a lui ***** şi a lui *****, or, acest bun mobil a fost dobândit în timpul căsătoriei, iar dreptul de proprietate asupra acestuia a fost înregistrat pe numele cet. *****, în timpul căsătoriei.

În aceste condiţii, a fost stabilit că, bunul mobil - mijlocul de transport marca FORD FOCUS, anul fabricaţiei 2014, cu numărul de identificare (VIN) *****6 şi numărul de înmatriculare *****, constituie proprietate comună în devălmăşie, fiind stabilită prin Raportul de expertiză judiciară merceologică nr. 2125, 2126 din 16.12.2024 (f.d.95-103), întocmit de Centrul Naţional de Expertize Judiciare, expert judiciar Sandu Ion, valoarea pe piaţă a autovehiculului de model ”Ford Focus” nr.de identificare *****, anul fabricării 2014, n/î *****, estimată la suma de 71987 lei.

În temeiul art.546 alin. (2) din Codul civil, modul de folosire a bunului comun trebuie stabilit de coproprietari de comun acord, iar în caz de litigiu, prin hotărâre judecătorească.

Potrivit art. 561 alin. (1) şi (2) Cod civil, (1) Partajul bunului proprietate comună pe cote-părţi se face în natură, proporţional cotei-părţi a fiecărui coproprietar. (2) Bunurile care compun o unitate economică, un set sau o altă universalitate a cărei separare îi va reduce valoarea nu vor fi partajate în natură dacă cel puţin unul dintre coproprietari se opune unui asemenea mod de partaj.

Alin. (3) lit. a) al aceluiaşi articol stabileşte că, Dacă bunul proprietate comună pe cote-părţi este indivizibil ori nu este comod partajabil în natură, partajul se face prin atribuirea întregului bun, în schimbul unei sulte, în favoarea unui coproprietar sau în favoarea mai multor coproprietari, la cererea lor comună. În cazul mai multor cereri de atribuire care se contrazic reciproc, instanţa de judecată aplică dispoziţiile art. 562.

Se reţine că, reclamantul *****, prin prezenta acţiune a solicitat dispunerea partajării bunului, automobil de model Ford Focus, cu n/î ***** cu obligarea pârâtei să achite 50% din valoarea constatată prin raportul de expertiză judiciară nr. 2125,2126 din 16.12.2024, cu dispunerea încasării de la ***** în beneficiul lui ***** a cheltuielilor judiciare.

De asemenea, instanţa învederează că pârâta şi reprezentanta acesteia, în şedinţele de judecată au recunoscut acţiunea reclamantului, precizând că ***** este de acord cu opţiunea de partajare propusă de reclamant.

Reieşind din circumstanţele factologice ale speţei, cât şi poziţia părţilor vizate în proces, instanţa apreciază necesar să admită solicitarea reclamantului ***** privind dispunerea partajului bunului mobil comun al soţilor, atribuindu-se în proprietatea exclusivă lui ***** mijlocul de transport marca FORD FOCUS, anul fabricaţiei 2014, cu numărul de identificare (VIN) *****6 şi numărul de înmatriculare *****, cu obligarea acesteia de a achita fostului soţ, *****, suma de 35.993,50 lei (treizeci şi cinci de mii nouă sute nouăzeci şi trei de lei, 50 bani), cu titlu de sultă, echivalentă cu 50% din valoarea mijlocului de transport (71987 lei), conform Raportului de expertiză judiciară nr. 2125 şi 2126 din 16.12.2024.

Cheltuielile judiciare:

Cu referire la încasarea cheltuielilor de judecată, instanţa de judecată reţine că potrivit art. 82 CPC, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei.

Iar potrivit art.90 al.(1) CPC, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: (…); g) cheltuielile de efectuare a expertizei; (…); i) cheltuielile de asistenţă juridică; (…).

Conform art.94 alin.(1) CPC, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului - proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Instanţa de judecată relevă faptul că reclamantul ***** în legătură cu depunerea acţiunii în instanţă, a achitat taxa de timbru în sumă de 200 lei, fapt adeverit prin nota de plată nr.00 2770 9876 9810 din 10.04.2024 (f.d.4), precum şi taxa de stat, în sumă de 6190 lei, fapt confirmat prin nota de plată nr. 00 6440 9876 7382 din 10.04.2024 (f.d.5).

Deopotrivă, instanţa relevă că în cadrul prezentului proces judiciar, reclamantul a fost reprezentat de către avocatul Denis Buţa, împuternicit în baza mandatului avocaţial seria MA nr. 1939954 din 19.03.2024 (f.d.3).

Potrivit bonului de plată nr. QL 923611 din 18.03.2024, reclamantul a contractat servicii juridice de la avocatul Denis Buţa, în sumă de 5000 lei (f.d.87).

De asemenea, reclamantul a suportat cheltuieli ocazionate de realizarea Raportului de expertiză judiciară merceologică nr. 2125, 2126 din 16.12.2024 (f.d.95-103), întocmit de Centrul Naţional de Expertize Judiciare, expert judiciar Sandu Ion, prin care a fost evaluată valoarea pe piaţă a autovehiculului de model ”Ford Focus” nr. de identificare *****, anul fabricării 2014, n/î *****.

Costul respectivei expertize judiciare a constituit suma de 4200 lei (potrivit actului de primire-predare a serviciilor prestate, anexat la f.d.104), sumă care a fost achitată de către reclamantul ***** în baza ordinului de plată nr. 372375540 din 16.11.2024.

Potrivit art.96 CPC, (1) Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

Alin.(1^1) al aceluiaşi articol stipulează că, Cheltuielile menţionate la alin.(1) se compensează părţii care a avut câştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Instanţa de judecată reţine că, reclamantul *****, de rând cu cerinţa de bază privind partajul averii comune în devălmăşie, solicită încasarea din contul pârâtei a cheltuielilor judiciare, constituite din: taxa de stat 6190 lei, taxa de timbru - 200 lei, serviciile juridice - 5000 lei, şi 4200 lei pentru servicii de expertiză judiciară, suportate la examinarea acţiunii.

În acest context, instanţa de judecată ţine să menţioneze că la determinarea cuantumului cheltuielilor de judecată, va ţine cont în această latură de practica Curţii Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia partea care a câştigat procesul nu va putea obţine rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea şi caracterul lor rezonabil (cauzele Costin împotriva României, Străin împotriva României, Stere şi alţii împotriva României, Raicu împotriva României).

Astfel, în ceea ce priveşte compensarea cheltuielilor ocazionate în legătură cu serviciile de asistenţă juridică, instanţa consemnează că, suma cheltuielilor de asistenţă juridică de 5000,00

lei, care se pretinde a fi încasată este în corespundere cu prevederile Recomandării privind cuantumul onorariilor avocaţilor aprobată prin Decizia nr.2 din 30.03.2012 a Consiliului Uniunii Avocaţilor din RM, ţinând cont totodată de complexitatea cauzei, aportul avocatului la soluţionarea cauzei; timpul şi munca depusă de avocat, prin urmare cheltuielile pentru asistenţa juridică sunt necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime, urmând a fi încasate din contul pârâtei.

Prin urmare, raportând normele vizate la caz, reieşind din soluţia adoptată asupra fondului cauzei, instanţa de judecată consideră necesar de a încasa din contul pârâtei cheltuielile de judecată în mărime de 5000,00 lei.

În raport de cerinţa reclamantului privind compensarea cheltuielilor judiciare ocazionate în legătură cu plata taxei de timbru în sumă de 200,00 lei, instanţa relevă că, potrivit art.84 alin. (1) CPC, taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, pentru intentarea unui proces judiciar civil sau de contencios administrativ atât în primă instanţă, cât şi în căile de atac, în temeiul legii.

Alin. (4) al aceluiaşi articol, potrivit căruia: *”Taxa de timbru nu este susceptibilă de scutire, amânare sau eşalonare, cu excepţiile prevăzute de Legea taxei de stat nr. 213/2023. Suma de bani plătită ca taxă de timbru nu se restituie şi nici nu se compensează din contul părţii care a pierdut procesul.”*, mai exact textul *„Taxa de timbru nu este susceptibilă de scutire, amânare sau eşalonare, cu excepţiile prevăzute de Legea taxei de stat nr. 213/2023.”* şi textul *„şi nici nu se compensează din contul părţii care a pierdut procesul”* a fost declarat neconstituţional prin HCC20 din 26.09.24, MO423-426/10.10.24 art.155; în vigoare 26.09.24.

La fel, prin aceeaşi Hotărâre, Curtea Constituţională a declarat neconstituţional textul „Taxa de timbru nu este susceptibilă de scutire, amânare sau eşalonare, cu excepţiile prevăzute de prezenta lege.” din teza întâi şi textul „şi nici nu se compensează din contul părţii care a pierdut procesul” din teza a doua a articolului 2 alineatul (2) din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

Tot în HCC nr.20 din 26.09.2024, Curtea Constituţională a argumentat următoarele: ”Curtea reţine că articolele 2 alin. (2) din Legea taxei de stat şi 84 alin. (4) din Codul de procedură civilă interzic compensarea taxei de timbru din contul părţii care a pierdut procesul. Această măsură protejează persoanele care au pierdut un proces judiciar şi care, în lipsa acestor norme, ar fi fost obligate la compensarea cheltuielilor de judecată, în care intră şi taxa de timbru, în baza regulii „cine pierde plăteşte”. Curtea observă că aceste prevederi sunt rigide şi nu le acordă celor care o aplică o discreţie prea mare. În acest sens, Curtea reţine că, fără a ţine cont în mod adecvat de interesele persoanelor care au avut câştig de cauză într-un proces judiciar, normele contestate le privează pe acestea de un „bun”. Curtea nu întrevede vreun scop legitim care ar putea să justifice această intervenţie în exercitarea dreptului la proprietate. Aşadar, Curtea reţine că prevederile contestate nu urmăresc vreun scop legitim în sensul articolului 54 alin. (2) din Constituţie. 120. În baza motivelor menţionate mai sus, Curtea conchide că textul „şi nici nu se compensează din contul părţii care a pierdut procesul” din teza a doua a articolelor 2 alineatul

(2) din Legea taxei de stat şi din articolul 84 alineatul (4) din Codul de procedură civilă este neconstituţional.”

În susţinerea aceluiaşi raţionament vine şi aprecierea CtEDO, care a subliniat că sesizarea unei instanţe îşi pierde orice raţiune dacă, în cele din urmă, persoana ajunge la finalul procesului într-o situaţie mai rea decât cea în care se afla înainte de iniţierea acestuia (a se vedea *Černius şi Rinkevičius v. Lituania*, citată *supra*, § 68).

Corespunzător, reieşind din circumstanţele prezentei speţe, reieşind din obiectul acţiunii, instanţa nu întrevede niciun impediment legal pentru a nu satisface cerinţa reclamantului privind compensarea cheltuielilor judiciare ocazionate de plata taxei de timbru, de rând cu cheltuielile suportate de reclamant în legătură cu plata taxei de stat, a cheltuielilor de asistenţă juridică, şi respectiv cheltuielile pentru realizarea expertizei judiciare merceologice asupra bunului mobil supus partajului.

Conform art.130 alin.(1) CPC, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Generalizând elementele de fapt şi de drept constatate în speţă, având în susţinere dispoziţiile legale menţionate mai sus, analizând toate probele în ansamblu, din punct de vedere al veridicităţii şi pertinenţei acestora, instanţa de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva lui ***** privind partajul averii comune în devălmăşie, urmează a fi admisă integral.

Călăuzindu-se de prevederile art.572 alin. (1), (2), 574 Codul Civil, art. 20 alin. (5), 25 alin. (3), 26 alin. (1) Codul familiei, art. 88, 94, 96, 236, 238-242 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se admite acţiunea reclamantului.

Se dispune partajul bunului mobil comun al soţilor, atribuindu-se în proprietatea exclusivă lui *****, IDNP *****, mijlocul de transport marca FORD FOCUS, anul fabricaţiei 2014, cu numărul de identificare (VIN) ***** şi numărul de înmatriculare *****, cu obligarea acesteia de a achita fostului soţ, *****, IDNP *****, suma de 35.993,50 lei (treizeci şi cinci de mii nouă sute nouăzeci şi trei de lei, 50 bani), cu titlu de sultă, echivalentă cu 50% din valoarea mijlocului de transport, conform Raportului de expertiză judiciară nr. 2125 şi 2126 din 16.12.2024.

Se încasează de la ***** în beneficiul lui ***** cheltuielile de judecată privind achitarea taxei de stat de 1.489,70 lei proporţional părţii admise din pretenţii, taxei de timbru de 200,00 lei, de asistenţă juridică în sumă de 5.000,00 lei, şi cheltuielile de efectuare a expertizei în sumă de 4.200,00 lei, iar în total suma de 10.889,70 lei (zece mii opt sute optzeci şi nouă lei, 70 bani).

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei *****, în termen de 30 zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii.

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Romina Ţurcan